

havde gjort. Han følte sig blot saa bittert ene, saa hjemløs og forladt! Der var nu ikke længer ét Sted i hele Verden, han kunde kalde sit, . . . ikke ét Menneske, hos hvem han kunde finde Støtte og Trøst. Havde han endda haft et Hjem, hvor han kunde finde Fred og Hvile efter Kampen; havde han haft en from og trofast Hustru, der vilde dele med ham hans Sejr og Nederlag . . . det vilde da have været selve Livets Lyst at kæmpe for Frihed og Lykke. Men dette var som at stride paa nogen Hede og med tomme Hænder. Aldrig en Trøst, ikke en Tilflugt!

Han sad en Stund og stirrede ud i Luften, mens et Navn svævede paa hans Læber Hansines.

Saa rev han sig med Vold ud af sine Tanker. Drømme! sagde han halvhøjt og rejste sig op. Et Øjeblik stod han og saa' ned over Fjorden, der nu laa indhyllet i hvide, klare Taager. Saa fortsatte han langsomt sin Gang.

Men han kunde ikke slippe Tanken paa Hansine. Det var, som om al hans Uro, Nedtrykthed og Angst tilsidt samlede sig i dette ene Spørgsmaal: Hvorfor flyr hun mig? Hvormed støder jeg hende bort? . . Det syntes ham mere og mere, at Svaret herpaa indeholdt et Varsel for